

faa anerkjendes som „den evangelisk-lutheriske Fri-Menighed i Kjøbenhavn“ — thi at der nævnes 2 Paragrapher af Grundloven, som slet ikke vedkomme Sagen, har jo aldeles Intet at betyde — er vistnok Noget, man i og for sig uden Skade kunde gjøre (Grundtvig: Nei!); ja, retlig ganske vist. Jeg vil imidlertid dog ikke sige, at man kunde gjøre det uden al Skade, forsaavidt man ikke paa Rigsdagen bør gjøre Noget, som er betydningsløst, men med Hensyn til den retlige Virkning vilde en saadan Anerkjendelse aldeles ikke faae nogen Betydning. For at en saadan Anerkjendelse kunde faae den tilføjede Betydning, maatte der nødvendigvis forudsættes en nærmere Udvikling af, hvad det da var for Rettigheder, der skulde indrømmes Menigheden, og under hvilke Betingelser disse skulde indrømmes. Dette maa fornuftigvis forudsættes, naar der er Spørgsmaal om at give et Troessamsfund Anerkjendelse; men ved ikke at give den nægter man ikke de Vedkommende de Rettigheder, angaaende Troessfrihed, som de ifølge Grundlovens almindelige Principer have. Vil man dernæst spørge: Men er her da ikke en saa overordentlig paatrængende Nødvendighed, at man, seende bort fra dette Lovforslags Form, kunde finde Anledning til deraf at faae tilveiebragt et ganske andet og nyt Lovforslag, med andre Ord en Slags Anticipation af den Lov, som er bebudet i Grundlovens § 83, saa troer jeg, at det maa indrømmes, at en saadan Trang og Fornødenhed paa ingen Maade er tilstede. For det Første maa det erindres og vel bevares i Hukommelsen, at foruden de almindelige Principer, som udtales i Grundlovens §§ 81 og 84, er der udkommet en meget vigtig Lov, som er af den største Betydning i denne Henseende og i en overordentlig væsentlig Grad afhjælper den Trang, der forøvrigt endnu, efter at Grundlovens Bestemmelser ere givne, kunde være tilstede for de afvigende Troessbekjendere, det er Loven af 13de April 1851. Den ærede Forslagsstiller søgte vel ved nogle Antydninger at godtgjøre den Trang, der skulde være tilstede til en Lov som den foreliggende, men hans Uttringer i saa Henseende beroede, saavidt jeg kunde skjønne, paa Ubekjendtskab til Loven af

13de April 1851; thi hans Forestillinger om Forholdene savne al Virkelighed, efterat denne Lov er udkommet. Han sigtede nærmest til de forskjellige kirkelige Handlinger, Daab, Ægteffab og saavidt jeg erindrer, Jordspaafastelse, men hertil maa jeg gjøre den almindelige Bemærkning, at der jo ikke er den mindste Skygge af Tvivl om, at et saadant Samsfund ved den af det antagne Præst kan, paa den Bliis, det anseer for den rette kirkelige, foretage baade Daab og Ægteffab. Med Hensyn til den borgerlige Virkning, som disse Handlinger have, har det afvigende Samsfund, hvad Daaben angaaer, kun at gjøre en Anmeldelse til den vedkommende Sognepræst om Barnets Fødsel og at man ikke vil have det døbt, hvilken Anmeldelse i borgerlig Henseende, ifølge Loven af 13de April 1851, fuldstændig træder istedetfor Daaben; ligeledes træder den juridiske Form for Ægteffabet, som er foreskrevet i samme Lov, i borgerlig Henseende fuldkommen istedetfor det i Folkekirken paa sædvanlig Maade indgaaede Ægteffab, medens det ved Siden deraf staaer de Vedkommende fuldstændig frit at give Ægteffabet den kirkelige Indvielse, som de selv finde at være den rette. Hvad endelig Jordspaafastelsen angaaer, saa indrømmes der vel ikke udtrykkeligt Noget desangaaende i Lovgivningen, men jeg anseer det for aldeles utvivlsomt, at et saadant Troessamsfund selv kan skaffe sig en Kirkegaard, selv indvle den og selv foretage Begravelserne paa den. Spørgsmaalet er altsaa kun — men det skal jeg ikke gaae dybere ind paa, og det er heller ikke reist af den ærede Rigsdagsmand — om et saadant Samsfund kan være berettiget til at forlange Begravelser foretagne paa Folkekirkens Kirkegaard, og i saa Fald hvorvidt det navnlig kan gjøre Krav paa, at dets egen Præst der foretager Jordspaafastelsen. Men det ligger som sagt udenfor Spørgsmaalet. — Jeg troer virkelig, at et Blik paa, hvad der saaledes er udtalt og en Overveelse heraf allerede i en temmelig høj Grad maa vise, hvorviden virkelig Trang eller Nødvendighed der kan være tilstede til at gjøre en særegen Anstrængelse for at tilveiebringe en ny Lov med Hensyn til et saadant enkelt Troessamsfund. Der